

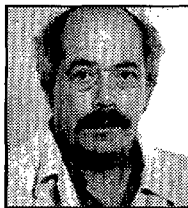

JORDI XARGAYÓ

Diner públic

Ea un parell d'anys, l'alcalde d'una població gironina va firmar, pocs dies abans d'abandonar el càrrec, un decret que obligava a l'ajuntament a pagar-li les despeses de l'advocat que havia contractat per presentar una demanda contra un articulista que, segons ell, havia atemptat contra el seu honor. L'alcalde en qüestió va perdre la demanda i cal suposar que les arques municipals es van fer càrrec de la minuta.

Aquesta setmana hem vist com un conseller (Ignasi Farreres) d'aquest nostre país en el qual mai passa res i ningú no és corrupte ha passat pel tràngol d'haver de declarar prop de cinc hores com a imputat per una denúncia sobre les presumptes irregularitats en la concessió de subvencions dels fons ocupacionals. Farreres anava acompanyat d'un dels penalistes més prestigiosos de Barcelona, i per tant dels més cars, Joan Córdoba. No té la Generalitat lletrats que ja cobren mensualment dels diners públics? Per què un conseller, amb fons públics, ha de tenir el privilegi de contractar un dels millors advocats?

JOAN MARIA GELADA I CASELLAS

El fals viatge al centre

Primera no els agrada-va la Constitució (i el seu partit no la va votar), perquè, entre altres coses, el líder actual opinava que l'Estat de les Autonomies era una xarlotada. Ara volen iniciar un tomb pel que el líder anomena el centre reformista del segle XXI i ho vol fer personalment; diuen que ja ho està fent i que li fa molta il·lusió, encara que per això s'hagi muntat l'operació de maquillatge de descavalcar gent del seu entorn que no tenen la imatge que ara ell necessita, però que reseva per fer-los tornar a sortir quan calgui, perquè sap que sense la dreta dura no pot guanyar.

De quins pecats històrics es peneix contínuament la dreta en aquest país que l'arrosseguen a voler semblar el que no és i situar-se en un lloc indefinit que es diu centre? És cert que encara, i de forma per mi incomprendible, les connotacions de la paraula dreta a Espanya són de memòria que volem oblidar. Les paraules pàtria, religió i ordre ofegaven durant molts anys les de llibertat i democràcia. Potser és per això que les gents de dretes marxen esmaperdudes del lloc en què els seus votants els reconeixen. Però menys mal que no tots són iguals: altres líders (per exemple Gil Robles o Manuel

No acabo de comprendre aquesta dèria que té la dreta espanyola de no voler aparentar-ho i de dir incoherències, com que ja avancen per l'esquerra Tony Blair

Fraga o gent normal del carrer) presumien o presumeixen de ser de dretes i ho portaven amb molta d'honra.

Però no ens enganyem, aquesta marxa cap a un centre indefinit, defensor d'una política que s'anomena d'interès general, que només busca deixar sense espai l'adversari polític i, per tant, ocupar tot l'espai de poder, ens fa pensar en l'anomenada política nacional de Franco, que se situava per sobre del bé i del mal, i fins i tot de la mateixa raó de fer política que ell va esborrar. Els representats de la dreta espanyola, que formen part de la substància de la política, volen provar d'aplicar una política que ara ja no s'anomena «nacional», sinó d'interès general. Deia un comentarista que després de provar d'aplicar la tàctica dels anys 40 d'aniquilar

l'adversari polític, ara volen girar cap al mètode dels anys 60 de parlar-nos de la «modernització y el contraste de pareceres». Això, acompanyat d'un canvi d'imatge del líder: primer d'un pentinat engomat a un de més informal amb clenxa, i fa poc d'un bigot «Chaplin» a un bigot més allargat i amb uns pocs cabells blancs per demostrar més maduresa.

La línia divisòria entre dreta i esquerra, amb tots els seus matisos i graus d'intensitat, existeix i representa el caliu i la grandesa de la política. La notem a casa nostra, per exemple, amb els criteris sobre sanitat, en l'ensenyament, i en política exterior, amb el tracte amb Cuba de fa uns anys i ara, i amb les reaccions soterrànies davant Pinochet, per exemple. Quedar-se sense aquesta línia divisòria vol dir absència de política i excés de poder.

Ser de dretes o d'esquerres s'ha de portar amb noblesa, perquè les dues postures són i poden ser nobles. Per això no acabo de comprendre aquesta dèria que té la dreta espanyola de no voler aparentar-ho i de dir incoherències, com que ja avancen per l'esquerra a Tony Blair i coses per l'estil.

El que és fotut és que moltes vegades la gent de dretes volen ser-ho i no volen semblar-ho i la gent d'esquerres gallegen de semblar-ho abans de ser-ho.

JUAN JOSÉ MILLÁS

Una cosa per l'altra

El quart d'hora de fama televisiva al qual, segons McLuhan, tots tindrem dret en el futur s'ha acomplert amb escreix. Hi ha gent fins i tot que hem vist una o dues hores en pantalla sense que per això els altres perdéssim la nostra quota de notorietat. Fet que vol dir segurament que hi ha més televisió que ciutadans, fins i tot més fama que aspirants. Si continua l'oferta al ritme actual, la glòria catòlica perdrà tot el prestigi que ha anat acumulant des que es va inventar i la gent es negarà a sortir per aquest tub que convertirà en merda—amb perdó—tot allò que toqui. Ja ho fa. Fixeu-vos com ha quedat la casa d'Alba des de l'última boda de l'any. Passeu-vos segles i segles aixecant un imperi de blasons, ducats i prestigis perquè després, en mitja hora, tot se'n vagi a fer punyetes; perdó novament, però és que un no troba paraules per descriure el que passa.

Si jo fos un teòric de l'aldea global, ja estaria predint que l'any 2000 tothom tindrà dret a un quart d'hora de desacreditació televisiva. Tal vegada hi ha més demanda perquè et maltractin davant de l'audiència que

CARTES DEL LECTOR

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça dgirona@intercom.es.

La integració laboral dels minusvàlids

A l'Ajuntament de Girona, en el passat Ple Municipal, es va parlar de la Llei 13/1982 LISMI i l'acompliment del 2% de minusvàlids contractats a les empreses de més de 50 treballadors.

L'Associació Mifas ha tingut còpia de la propostada del Grup Municipal del Partit Popular i del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Com a col·lectiu que ens afecta de manera especial, volem manifestar el següent:

- És important per nosaltres que la integració laboral sigui motiu de debat.

- Hem de lamentar sobre l'acompliment de la llei que no quedi palès que no s'acompleix i que no hi ha cap control perquè això no sigui així.

- No podem estar d'acord que es primi per l'acompliment de la llei, però sí que fos una clàusula necessària per a la contractació (actualment es fa amb els Impostos, Seguretat Social, Hisenda, etc. Cal certificar estar al corrent de pagament).

- Demanar a les Administracions responsables de les polítiques laborals que s'arbitrin els mecanismes necessaris per l'acompliment de la llei.

- Per les empreses que són Centres Especials de Treball és molt important tenir contactes amb l'administració local; els beneficis repercuteixen molt directament a la ciutat en llocs de treball i recursos (per una ONG com Mifas suposa poder oferir diferents serveis: Residència, Centre Ocupacional, Formació, etc.)

- També hem de reivindicar la integració escolar i la formació. Encara ens trobem amb moltes barreres per accedir-hi que no ens permeten deixar de ser un col·lectiu amb molts problemes d'integració laboral.

Pere Tubert i Bassas
President de MIFAS

Girona (Gironès)

Les barraques de la Creu a L'Escala

La Creu és una magnífica platja de L'escala a la qual vam aprendre a nedar, era la platja popular de tothom. Ara un lletrat que no sap la primera llei, la llei del lloc on va i aquesta llei tenyida d'idiosincràsia és la més important i la que cal respectar. No hi ha cap possibilitat d'aplicació del títol XVI del llibre 11 delictes contra l'ordenació del territori. Qui ho va fer (la construcció), ho va fer quan el Codi Penal no era ni dintre el cervell dels polítics que varen fer la reforma. La Creu, l'indret d'en Pepet Monjo casat «in articulo mortis» amb voluntat més econòmica que divina i consentiment mig pescat.

Molta feina caldrà en aquest indret. Quan la construcció de punta Romana hi havia la llei de

costes que exigia vint metres de la ZMT (zona maritimoterrestre) i van deixar tres metres i que els portals s'obren cap enfora i per tant l'espai de separació és d'un parell de metres i escaig. Encara no han passat trenta anys (han passat catorze anys només). Si cal fer l'acompliment d'una llei no penal, que per això no menys important, i si anem cap a Montgó trobarem moltes vessants de malifets. Hi haurà prou tribunals? La idiosincràcia cal respectar. Aquesta és la primera lliçó que hauria hagut de conèixer aquest eminent lletrat que ha volgut esdevenir protagonista.

Joan Riera
L'Escala (Alt Empordà)

Una broma de mal gust

A mitja setmana ens vàrem veure sorpresos per la notícia, del segrest de dos ciutadans espanyols a Xile.

L'endemà vam saber la veritat: es tractava d'una broma de mal gust que algun beneit havia pensat.

La cosa no tindria més importància si no fos per què va arribar a crear un autèntic conflicte diplomàtic. Això, imagino que deu voler dir que els representants d'ambdós països es varen despatxar a gust durant una bona estona i es devien dir de «macos» per amunt. La jugada, però, és que entre els diplomàtics, la cosa no anava de broma, segur que no.

Lluís Ribas
Santa Eugènia de Ter (Gironès)

No fa gaire vaig veure com un espectador s'agenollava davant d'una dona vestida amb corretges de cuir i li besava les sabates, mentre ella li descarregava a les espatlles un fuet de set punts

perquè exposis els problemes que tens amb el teu cònjuge, en el cas que siguin coses diferents. En el futur tot contribuirà a ser assotat (pel seu canal autonòmic en el pitjor dels casos) en una hora de màxima audiència. Ja ens assoten, de fet. No fa gaire, en un programa escombraria, vaig veure com un espectador s'agenollava davant d'una dona vestida amb corretges de cuir i li besava les sabates, mentre ella li descarregava a les espatlles un fuet de set puntes. El pobre infeliç no va dormir amb l'excitació d'imaginar les felicitacions de què seria objecte l'endemà a l'oficina.

Tot aquest conjunt d'activitats sadomasoquistes potser no sigui la fama a què es referia McLuhan, però sí és, per descomptat, la postfama profetitzada pel pensament posthistòric. Tot va a pitjor. Però el que perdem per via de la qualitat ho guanyem a través de la quantitat. Una cosa per l'altra.

AMB LA V DE BERGÉ

La nova negativa iraquiana torna a reactivar la crisi entre el govern de Bagdad i els EUA